

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 543/2016-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Kočičkom, Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14A, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 402/2015 z 28. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 402/2015 z 28. apríla 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalobcu v konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 22/2010 o zaplatenie sumy 11 119,96 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku nezákonných rozhodnutí štátu v trestných konaniach, ktoré boli podrobne špecifikované v podanom žalobnom návrhu a ktorú si uplatnil proti Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“). Ako nezákonné rozhodnutia sťažovateľ označil *«uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 11. 11. 1997, 03. 12. 1997, 05. 06. 1998 a 25. 09. 1998 vydané vyšetrovateľom Okresného úradu vyšetrovania PZ Zvolen, ktorými mu boli vznesené obvinenia pre trestný čin podvodu (v skratke) „Lubica“, „Opel Astra“, „Belička“ a „Sporiteľňa“, pričom trestné stíhanie za skutok „Opel Astra“ bolo voči nemu zastavené ešte v prípravnom konaní a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 04. 06. 2008, sp. zn. 2T/4/2004 bol spod obžaloby za skutok „Lubica“ oslobodený, skutok „Belička“ obžalobou kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin podvodu bol vo výroku rozsudku vypustený a len za skutok „Sporiteľňa“ bol uznaný vinným a odsúdený.»*. Uznesenia o vznesení obvinenia za skutky „Lubica“, „Opel Astra“ a „Belička“ boli nezákonné, a preto je podľa sťažovateľa daná zodpovednosť žalovaného za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). V žalobe uplatnená suma (11 119,96 €) zodpovedala výške paušálnej odmeny, ktorú sťažovateľ vyplatil svojmu právnomu zástupcovi JUDr. Petrovi Kočičkovi na základe mandátnej zmluvy a ktorá pozostávala zo sumy *„90.000,- Sk (2.987,45 EUR - dve štvrtiny sumy vynaloženej na obhajobu do 30.11.2002, resp. v prípravnom konaní) a zo sumy 245.000,- Sk (8.132,51 EUR dve tretiny zo sumy 367.500,- Sk vynaloženej na obhajobu po 30. 11. 2002, resp. v konaní po podaní obžaloby), nakoľko pri dvoch skutkoch bol sťažovateľ spod obžaloby oslobodený“*.

3. Vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 24. júna 2010, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 11 119,93 € s úrokom z omeškania a trovy konania, vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľa zamietol.

4. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie, v ktorom argumentoval, že náhradu škody za úkony obhajoby je možné priznať len podľa tarifnej sadzby odmeny advokáta na základe vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení neskorších predpisov, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Súčasne uviedol, že pokiaľ zmluvná odmena presiahne tarifnú odmenu za vykonané úkony obhajoby, za uvedený rozdiel nemôže zodpovedať štát, lebo nejde o skutočnú škodu, a preto navyše zaplatené trovy obhajoby zaťažujú sťažovateľa ako obhajovanú osobu, na základe jeho dohody s obhajcom o zmluvnej odmene.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 12 Co 291/2010 z 18. novembra 2010 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí vyslovil právny názor v súlade s vyjadrením žalovaného (s výnimkou úrokov z omeškania), že vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov nevyklúčujú, aby si advokát s klientom za poskytnutie právnych služieb dohodli zmluvnú odmenu. Avšak v prípade, že dohodnutá zmluvná odmena za právnu službu je vyššia ako tarifná odmena upravená vyhláškami, nemožno tento rozdiel medzi odmenami vyžadovať od tretej osoby, ktorá účastníkom zmluvy (medzi advokátom a jeho klientom) nebola.

6. V zmysle uvedeného záväzného právneho názoru následne okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 22. februára 2011, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 1 600,17 € spolu s úrokom z omeškania a vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd považoval

za preukázaný základ nároku a pri určení jeho výšky vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášok upravujúcich tarifnú odmenu za úkony právnej služby.

7. Na základe podaného odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 Co 152/2011 z 12. januára 2012 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 10 345,41 € s úrokom z omeškania, rozhodol o trovách prvostupňového a odvolacieho konania a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny názor vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu nemá oporu v rozhodovacej praxi súdov ani v príslušnej právnej úprave a že sa dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa. Pri určení výšky škody vychádzal z dohody o odmene v mandátnej zmluve uzatvorenej medzi advokátom a sťažovateľom. Bol toho názoru, že verejnoprávna povaha trestného procesu nič nemení na tom, že odmena za obhajobu môže byť dojednaná dohodou strán, čo bolo v danom prípade preukázané.

8. Na základe dovolania podaného žalovaným vo veci rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 110/2012 z 20. marca 2013, ktorým rozsudok krajského súdu sp. zn. 16 Co 152/2011 z 12. januára 2012 v časti jeho zmeňujúceho výroku týkajúcej sa sumy nad 1 600,17 € vrátane príslušenstva a vo výrokoch o trovách prvostupňového a odvolacieho konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vo zvyšku dovolanie odmietol. Dovolací súd zrušenie rozsudku krajského súdu odôvodnil tým, že odvolací súd dospel k celkom rozdielnym právnym záverom než vo svojom pôvodnom rozhodnutí sp. zn. 12 Co 291/2010 z 18. novembra 2010 bez toho, aby uvedené riadne odôvodnil, čím zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f) zákona Občianskeho súdneho poriadku.

9. Krajský súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 16 Co 196/2013 z 12. decembra 2013, ktorým rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovaný bol povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 8 745,24 € s príslušenstvom. Konanie o zaplatenie sumy 774,52 € s príslušenstvom zastavil a súčasne rozhodol o trovách prvostupňového aj odvolacieho konania. Vychádzal z právneho názoru, že právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia podľa zákona č. 58/1969 Zb. má zásadne aj ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, pričom za škodu treba považovať aj náklady vynaložené

poškodeným na trovy obhajoby. Poukázal na § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zákon č. 58/1969 Zb., z ktorých nevyplýva, že by rozsah náhrady škody spočívajúci v nákladoch na odmenu vyplatenú obvineným advokátovi v trestnom konaní mal byť obmedzený procesnými predpismi (advokátskou tarifou). Právna úprava platná v čase uzatvorenia mandátnej zmluvy zo 6. júla 1998 totiž umožňovala účastníkovi konania platne dohodnúť zmluvnú odmenu aj formou paušálnej odmeny. Poukázal tiež na rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach a námietku žalovaného, že tretia osoba (štát) nijakým spôsobom nemohla ovplyvniť obsah zmluvy o odmene advokáta a klienta, považoval za právne bezvýznamnú, lebo nemá právny základ v predpisoch hmotného práva.

10. Uvedený rozsudok krajského súdu napadol žalovaný dovolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením, ktorým rozsudok krajského súdu sp. zn. 16 Co 196/2013 z 12. decembra 2013, okrem výroku o zastavení konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd sa stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého boli splnené všetky zákonné predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu vyplývajúce zo zákona č. 58/1969 Zb., a teda že základ nároku sťažovateľa na náhradu škody je v predmetnej veci daný. Najvyšší súd sa nestotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu v otázke rozsahu náhrady škody. Poukázal na všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu trov konania, v zmysle ktorých zastával názor, že niet dôvodu, aby štát uhradil sťažovateľovi všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Podľa názoru dovolacieho súdu je potrebné tieto náklady uplatniť obmedzene, teda musí ísť o náklady na obhajobu vynaložené účelne, pričom niet dôvodu na to, aby ktokoľvek hradil náklady, ktoré neboli vynaložené dôvodne. Účelnosť v danom prípade znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane vysoko dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľkonásobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú. Za východisko pri posúdení účelnosti vynaložených nákladov na trovy obhajoby dovolací súd považoval ustanovenia vyhlášky o tarifnej odmene, pričom podľa dovolacieho súdu niet dôvodu, aby sa toto pravidlo neuplatnilo aj pri určení rozsahu náhrady škody. Dovolací súd bol toho názoru, že kritériá na stanovenie tarifnej odmeny sú jasne určené, merateľné a predvídateľné, a preto pre účely náhrady škody spočívajúcej v nákladoch vynaložených poškodeným (obvineným)

na obhajobu v trestnom konaní podľa zákona č. 58/1969 Zb. je potrebné skutočnú škodu interpretovať v zmysle účelne vynaložených nákladov, ktorými sú náklady vo výške odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní určenej podľa ustanovení právneho predpisu o tarifnej odmene.

11. Sťažovateľ uviedol, že ako vyplýva z popisu skutkového stavu, v súdnom konaní bolo ustálené, že boli splnené všetky zákonné predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu vyplývajúce zo zákona č. 58/1969 Zb., teda základ nároku sťažovateľa v predmetnej veci bol daný, sporná ostala len jeho výška a spôsob jej určenia.

12. Podľa sťažovateľa dovolacím súdom uskutočnený prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu presiahol rámec sporného právneho názoru, ktorý žalovaný vymedzil vo svojom dovolaní. Žalovaný nenastolil otázku obmedzenia výšky skutočnej škody cez prizmu inštitútu náhrady trov konania. Dovolací súd tak svojvoľne rozšíril dôvody dovolania. Sťažovateľ nikdy netvrdil, že náhrada škody v danom prípade nie je ničím obmedzená, naopak, poukázal na skutočnosť, že je v právomoci súdu, aby neprimerane vysokú zmluvnú odmenu znížil jednak s poukazom na základné zásady občianskoprávneho konania, jednak podľa § 450 Občianskeho zákonníka.

13. Dovolací súd založil svoje rozhodnutie na úvahe, podľa ktorej je z hľadiska rozsahu náhrady škody primerane potrebné použiť všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu týkajúcu sa náhrady trov konania, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu, a preto je možné uhradiť len účelne a dôvodne vynaložené náklady v konaní, pričom v súvislosti s odmenou za zastupovanie advokátom platí, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. S týmto právnym záverom dovolacieho súdu v zásadnej právnej otázke podľa sťažovateľa nemožno súhlasiť, pretože je v priamom rozpore ako s normatívnou právnou úpravou, tak aj so zásadami súkromného práva, pričom priamo popiera princípy, na ktorých je postavený inštitút náhrady škody.

14. Sťažovateľ uviedol, že skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. V danom prípade zákon č. 58/1969 Zb. ani iný všeobecne záväzný právny predpis nevyklučuje, že skutočnou škodou môžu byť aj náklady, ktoré obvinený vynaložil na obhajobu v trestnom konaní, ak sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Výška nákladov nie je pritom v citovanom zákone explicitne vymedzená či obmedzená. Sťažovateľ tiež zdôraznil, že v danom prípade v čase začatia trestného konania (ako aj podania obžaloby) išlo o prípad nutnej obhajoby, ktorý vyžadoval, aby si sťažovateľ obhajcu zvolil. Sťažovateľ preto uzavrel s advokátom mandátnu zmluvu, v ktorej bola dohodnutá paušálna odmena. Z príslušných ustanovení jednotlivých vyhlášok o odmenách advokátov podľa sťažovateľa vyplýva, že výška odmeny advokáta sa riadi predovšetkým zmluvou medzi advokátom a klientom a jej výška nie je vyhláškou regulovaná. Stanovenie výšky odmeny je tak regulované len korektívom dobrých mravov, avšak v danom prípade vzhľadom na predmet obhajoby (hrozba odsúdenia sťažovateľa v rozpätí 5 – 12 rokov za každý skutok) nebolo ani z tohto hľadiska možné spochybňovať proporcionálnosť dohodnutej výšky odmeny, kedy zastupovanie sťažovateľa v trestnom konaní trvalo takmer 10 rokov, pričom samotné trestné stíhanie trvalo 12 rokov. Tarifná odmena je výslovne určená pre odmenu advokáta, ktorý zastupuje klienta na základe ustanovenia súdom a ktorému hradí odmenu štát, čo nebol prípad sťažovateľa. Dovolací súd v danom prípade neprípustným a svojvoľným spôsobom prepojil čisto hmotnoprávny inštitút náhrady škody s procesným inštitútom náhrady trov konania. Sťažovateľ preto namieta, že napadnuté rozhodnutie je neudržateľné, svojvoľné a nezákonné.

15. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na skutkovo totožnú vec, v ktorej najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 175/2005 z 27. októbra 2005 v odôvodnení dospel k záveru, že „... *náklady vynaložené poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi za nutnú obhajobu dohodnuté formou zmluvnej odmeny spĺňajú znaky skutočnej škody podľa § 442 OZ*“.

16. Sťažovateľ zdôraznil, že v danom prípade ide o nárok na náhradu škody „v situácii, kedy zákon č. 58/1969 Zb. v spojení s OZ explicitne poskytuje komplexnú úpravu tohto nároku, nie je dôvod analogicky aplikovať ustanovenia procesných predpisov na posúdenie výšky nároku, ktorý má základ v hmotnom práve, ako sa o to pokúša dovolací súd“.

17. Za nesprávny považuje sťažovateľ aj argument najvyššieho súdu, že „štát nemôže znášať úhradu zvýšených nákladov vynaložených sťažovateľom na jeho obhajobu, keďže dohodu o odmene nemohol nijako ovplyvniť. Ak ústava a trestný poriadok sťažovateľovi ako obvinenému umožňovali, aby si zabezpečil obhajcu a ak v tej dobe žiadny právny predpis neurčoval rozsah náhrady škody predstavujúcej náklady na zabezpečenie obhajoby, resp. právneho zastúpenia, je potrebné akceptovať právny stav, že v tomto prípade rozsah náhrady nie je obmedzený výškou tarifnej odmeny podľa vyhlášky (viď tiež rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. 02. 2005, sp. zn. 17Co/41/2005).“.

18. Podľa názoru sťažovateľa použiteľnosť a stabilnosť uvedeného právneho názoru „nie je ovplyvnená skutočnosťou, že súčasné znenie zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. stanovuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania vzniknutých poškodenému v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a že účelne vynaložené hotové výdavky a odmena za zastupovanie sa určia ako tarifná odmena advokáta. Práve z rozdielnosti právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb. a zákone č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že ak by mal zákonodarca úmysel obmedziť výšku náhrady škody tarifnou odmenou advokáta, zahrnul by takúto úpravu explicitne priamo do textu zákona č. 58/1969 Zb., ako to urobil v zákone č. 514/2003 Z. z. Absenciu takejto regulácie je potom potrebné vykladať tak, že zákon umožňuje priznať aj náhradu škody, ktorá zodpovedá zmluvne dohodnutej odmene medzi sťažovateľom a jeho obhajcom. Uskutočneným výkladom dotknutých právnych noriem dovolací súd experimentálne, svojvoľne a nepripustne ignoroval rozdiel medzi explicitným znením dvoch právnych úprav účinných v rôznych časových obdobiach a odlišne riešiacich z hľadiska hmotného práva tú istú problematiku (výšku odmeny advokáta za obhajobu v trestných veciach).“.

19. Podľa sťažovateľa právny názor prezentovaný v napadnutom uznesení možno označiť za novátorský a prekvapivý, ktorým sa najvyšší súd odchýlil od dosiaľ všeobecne akceptovaného výkladu zákona č. 58/1969 Zb., a preto bolo žiaduce, aby sa s existujúcou judikatúrou vysporiadal a presvedčivo zdôvodnil, prečo je potrebné pristúpiť k zmene právneho stanoviska, čo v rozhodnutí dovolacieho súdu absentuje.

20. Na základe uvedeného sťažovateľ dospel k záveru o porušení princípu právnej istoty uznesením najvyššieho súdu, keď opodstatnenosť použitia mimoriadneho opravného prostriedku pre účely zrušenia právoplatného súdneho rozhodnutia a prípustnosť odklonu od zachovania princípu právnej istoty bola v doterajšej judikatúre uznaná v prípadoch, keď v priebehu konania došlo k závažným procesným pochybeniam konajúcich súdov, t. j. k vadám konania, avšak nie v prípadoch odlišného hodnotenia skutkového stavu a odlišných skutkových a právnych záverov niektorého z účastníkov konania oproti skutkovému a právnemu posúdeniu vyslovenému súdom v rámci riadneho konania. Najvyšší súd v tomto prípade „*vstúpil na neistú pôdu svojvoľného a arbitrárneho argumentovania a rozhodovania v otázke, ktorá doposiaľ nerobila aplikačnej praxi žiadne výkladové problémy*“. Najvyšší súd pristúpil k takému výkladu právnej normy, ktorý je arbitrárny a nelogický, čím zasiahol do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Závery dovolacieho súdu sú neudržateľné a svojvoľné, pričom z odôvodnenia rozhodnutia je tiež zrejmé, že použitá interpretácia právnych noriem zohľadňovala výlučne záujmy žalovanej.

21. Sťažovateľ tiež uviedol, že došlo k porušeniu jeho základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy.

22. Sťažovateľ ďalej namieta neoprávnený zásah do základného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože u neho nedošlo v jeho majetkovej sfére k legitímne očakávanému prírastku, ktorý by inak nastal.

23. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/402/2015 zo dňa 28. 04. 2016 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/402/2015 zo dňa 28. 04. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 363,79 €... na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

24. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

25. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

26. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

28. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu, ktorým bol žalovaný (Slovenská republika, za ktorú koná ministerstvo) zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi sumu 8 745,24 € s príslušenstvom

ako náhradu škody z titulu nezákonných rozhodnutí (uznesení o vznesení obvinenia), považuje za arbitrárne, ústavne neudržateľné a neakceptovateľné rozhodnutie vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia. Výška uplatnenej náhrady škody bola sťažovateľom vyčíslená ako suma nákladov na trovy nutnej obhajoby vo výške dohodnutej paušálnej odmeny v zmysle mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom a jeho obhajcom počas trestného konania vedeného voči sťažovateľovi. Najvyšší súd podľa sťažovateľa síce dospel k správneému záveru o existencii nároku sťažovateľa, za ktorý zodpovedá v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. štát, teda v danej otázke sa stotožnil s názorom všeobecných súdov nižšej inštancie, na druhej strane posúdil rozsah tejto náhrady odlišne vychádzajúc z nesprávneho právneho názoru, že aj pokiaľ bola medzi advokátom a jeho klientom dojednaná zmluvná odmena, pri určení rozsahu náhrady škody, za ktorú zodpovedá štát, je potrebné, aby išlo o účelne vynaložené náklady na obhajobu, za ktoré v danom prípade je možné považovať iba náklady stanovené v rozsahu tarifnej odmeny podľa príslušných vyhlášok ministerstva účinných v čase poskytovania právnych služieb.

29. Sťažovateľ v sťažnosti tiež namietal, že dovolací súd pri posudzovaní rozsahu náhrady škody nesprávne aplikoval všeobecné zásady vzťahujúce sa na právnu úpravu náhrady trov konania, a preto dospel k nesprávneému právneému záveru o možnosti uhradiť len účelne vynaložené náklady určené podľa vyhlášok o tarifnej odmene. Uvedený záver je podľa sťažovateľa v rozpore so zásadami súkromného práva a princípmi, na ktorých je založený inštitút náhrady škody. Podľa sťažovateľa zákon č. 58/1969 Zb. nevyklučoval, aby skutočnou škodou, ktorú je žalovaný povinný uhradiť, boli náklady vynaložené sťažovateľom na obhajobu v trestnom konaní, ktorých výška nebola uvedeným právneým predpisom nijako obmedzená, a preto paušálna odmena preukázateľne vyplatená sťažovateľom jeho obhajcovi (pomerne znížená z dôvodu, že sťažovateľ bol za jeden skutok uznaný vinným a odsúdený) je skutočnou škodou, ktorú je povinný zaplatiť štát. Za nesprávny považuje sťažovateľ aj argument najvyššieho súdu, že štát nemôže znášať úhradu zvýšených nákladov na obhajobu, pokiaľ nemohol ovplyvniť obsah dojednania medzi sťažovateľom a jeho obhajcom. V čase účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. existoval právny stav, ktorý rozsah náhrady škody neobmedzoval. Nie je akceptovateľné ani poukazovanie dovolacieho súdu na právnu úpravu rozsahu náhrady škody

podľa neskoršieho právneho predpisu, v zmysle ktorého súčasťou trov konania sú aj trov právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Výklad dotknutých ustanovení zákonov najvyšším súdom je podľa názoru sťažovateľa nelogický a použitá interpretácia právnych predpisov zohľadňuje výlučne záujmy žalovaného.

30. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľa ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou zásadne nie je posudzovať celkovú zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, ale jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je zistiť, či napadnutým rozhodnutím mohlo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľky. V tomto zmysle sa ústavný súd nezaoberá právnou argumentáciou všeobecných súdov, ale iba ústavnoprávnymi aspektmi konkrétnej veci (IV. ÚS 370/04).

31. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, porušenia ktorých sa sťažovateľ dovoľáva, neznamená, že je jednotlivcovi zaručované priamo a bezprostredne právo na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho názoru, ale mu je garantované právo na spravodlivé občianske súdne konanie, v ktorom sa uplatňujú zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonom a ústavnými princípmi. Sťažovateľ mal v konaní nepochybne možnosť uplatniť pred okresným súdom, ako aj krajským súdom všetky procesné prostriedky na obhájenie svojich práv. Skutočnosť, že najvyšší súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, neznamená, že je jeho sťažnosť dôvodná (obdobne napr. m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov najvyšším súdom, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, čo nie je prípad sťažovateľa.

32. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru o danosti objektívnej zodpovednosti štátu v tejto veci. Stotožnil sa s názorom odvolacieho súdu o existencii

základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, keďže bolo nepochybné preukázané, že sťažovateľovi vznikla škoda začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením. Ako sporné zostalo v konaní stanovenie rozsahu náhrady škody a spôsob jej určenia. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

„Dovolací súd dospieva preto k záveru, že z hľadiska, a to treba zdôrazniť, rozsahu náhrady škody, treba primerane použiť aj všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu týkajúcu sa trov konania (napriek tomu, že trovy konania upravujú procesné predpisy povahy verejnoprávnej a právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu má základ v hmotnoprávnej úprave súkromnej povahy). Ide predovšetkým o zásadu, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu. Táto zásada sa v trestnom konaní prejavuje v tom, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, včítane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom (§ 553 ods. 1 Trestného poriadku). V súvislosti s náhradou trov konania ide o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil; pritom záleží na účastníkovi samotnom, aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. V súvislosti s odmenou za zastupovanie advokátom platí, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 22 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 163/2002 Z. z., obdobne § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Podľa dovolacieho súdu v súlade s uvedenými zásadami niet dôvodu, aby štát uhrádzal poškodenému v tomto špecifickom prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Treba preto uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na

obhajobu vynaložené účelne. Prijatý záver však žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale sa iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v konaní. Túto požiadavku treba považovať za legitímnu, lebo niet dôvodu pre to, aby ktokoľvek hradil náklady na odstránenie vadného stavu (v tomto prípade zrušenie nezákonného rozhodnutia), ktoré neboli vynaložené dôvodne.

Účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľko násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú (tak je tomu aj v predmetnej veci). Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Podľa dovolacieho súdu niet dôvodu, aby sa toto pravidlo neuplatnilo aj pri určení rozsahu náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby, ktorá náhrada sa priznáva proti štátu, keďže jeho použitím sa objektívne vyjadruje odmena za zastupovanie, ak zástupcom je advokát. Tarifná odmena advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní sa totiž stanovuje podľa toho, či ide o obhajobu v trestnom konaní alebo o zastupovanie v konaní o priestupkoch, a podľa počtu úkonov právnej pomoci (služby) odstupňovaných podľa hornej hranice trestnej sadzby. Ide o kritériá, ktoré sú jasne určené, ktoré sú merateľné a predvídateľné. Určenie rozsahu náhrady škody podľa uvedených kritérií nepochybne prispieva aj k právnej istote účastníkov tohto právneho vzťahu. Pre účely náhrady škody treba preto za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny.

V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje, že nijako nespochybňuje právo advokáta a jeho klienta dohodnúť v zmluve o poskytnutí právnych služieb zmluvnú odmenu, ktorá môže byť vyššia, než je tarifná odmena. Tu sa iba zohľadňuje, že štát nemusí úhradu zvýšených nákladov vynaložených poškodeným znášať.

Napokon treba poznamenať, že ani výška paušálnej odmeny nebola v zmysle vyhlášky č. 240/1990 Zb. neobmedzená, ale ju bolo možné určiť s prihliadnutím na predpokladanú

vecnú a časovú náročnosť práce a na základnú sadzbu hodinovej odmeny (§ 8 ods. 2 citovanej vyhlášky).

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k právnenému názoru, podľa ktorého pre účely náhrady škody spočívajúcej v nákladoch vynaložených poškodeným (obvineným) na obhajobu v trestnom konaní podľa zákona č. 58/1969 Zb., treba skutočnú škodu interpretovať v zmysle účelne vynaložených nákladov, za ktoré treba považovať náklady vo výške odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní určenej podľa ustanovení zvláštného právneho predpisu o tarifnej odmene.

Na podporu tohto právneho názoru treba uviesť, že aj súčasné znenie zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. stanovuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania vzniknutých poškodenému v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a že účelne vynaložené hotové výdavky a odmena za zastupovanie sa určia ako tarifná odmena advokáta.“

33. V súvislosti s posúdením napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorého základ vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 3). Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí pri určení rozsahu náhrady škody a spôsobu jej výpočtu aplikoval všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu trov konania, a preto dospel k záveru o povinnosti štátu ako subjektu zodpovedného za vznik škody znášať výlučne účelne vynaložené náklady konania, ktoré zahŕňajú aj trovy obhajoby. Za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby v zmysle uvedeného najvyšší súd považoval výšku odmeny advokáta určenú podľa predpisov o tarifnej odmene, ktoré jednoznačne a jasne stanovujú kritériá jej výpočtu. Uvedený postup podľa názoru ústavného súdu nezasahuje do zmluvnej slobody klienta zvoliť si v trestnom konaní advokáta a dohodnúť s ním zmluvnú odmenu mimo predpisov o tarifnej odmene, súčasne jasne formuluje (zohľadňujúc aj ďalší vývoj právnej úpravy) objektívny a nespochybniteľný spôsob určenia náhrady škody spočívajúcej v náhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného a ktorú je povinný zaplatiť štát, a to v rozsahu tarifnej odmeny advokáta. Podľa názoru ústavného súdu nemožno povinnosť náhrady trov obhajoby vyplývajúcej zo zmluvných dojednaní medzi obhajcom

a jeho klientom prenášať na štát, ktorý síce za vzniknutú škodu zodpovedá, súčasne však výber obhajcu zvoleného sťažovateľom ani výšku dojednanej odmeny nemohol ovplyvniť.

34. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb., Občianskeho zákonníka, ako aj vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení neskorších predpisov podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné. Ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu pri preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu za legitímny s ústavným kritériám zodpovedajúcou mierou interpretácie na vec aplikovaných zákonných ustanovení a vylučujúci možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

35. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

36. Sťažovateľ v sťažnosti poukázal i na rozdielnosť prístupov všeobecných súdov k rozhodovaniu v obdobných veciach. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

37. Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

38. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor (ktorý akceptuje podľa textu sťažnosti aj sťažovateľka, pozn.), podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého uznesenia najvyššieho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné, a preto v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

39. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy). Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu zjavne neopodstatnená, a preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

40. Obdobne pristupoval ústavný súd aj k posúdeniu namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, keďže sťažovateľ jeho porušenie v sťažnostnej logike odvodzuje od porušenia čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a predloženú sťažnosť odmietol v tejto časti tiež podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

41. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci na ďalšie konanie a náhrada trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

42. K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Lalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016